

Redakcja naukowa

Jan Strelau

Dariusz Doliński

Psychologia

akademicka

PODRĘCZNIK

tom 1

GDAŃSKIE WYDAWNICTWO PSYCHOLOGICZNE

Psychologia

akademicka

P O D R Ę C Z N I K

tom 1

Podręcznik wydany pod honorowym patronatem
Komitetu Psychologii Polskiej Akademii Nauk

Redakcja naukowa
Jan Strelau
Dariusz Doliński

Psychologia

akademicka

P O D R Ę C Z N I K

tom **1**

Gdańsk 2015

Podręcznik akademicki dotowany przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Recenzje wydawnicze: prof. Barbara Bokus, prof. Czesław Nosal

Copyright © for the Polish edition by Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Sopot 2008

Wszystkie prawa zastrzeżone. Książka ani jej część nie może być przedrukowywana ani w żaden sposób reprodukowana lub odczytywana w środkach masowego przekazu bez pisemnej zgody Gdańskiego Wydawnictwa Psychologicznego.

Wydanie drugie poprawione

ks 3 22612

Opracowanie redakcyjne: Małgorzata Jaworska, Jolanta Świetlikowska
Korekta: Karolina Bączek, Hanna Negowska, Justyna Nosal-Bartniczuk, Grażyna Kompowska,
Małgorzata Drewa, Kazimierz Świetlikowski, Piotr Bucki, Paweł Gnatek, Patrycja Pacyniak
Skład: Piotr Machola, Mirosław Tojza, Piotr Geisler
Projekt okładki: Agnieszka Wójkowska, Monika Pollak

ISBN 978-83-7489-576-7

Druk:
Drukarnia Read Me w Łodzi
ul. Olechowska 83
92-403 Łódź

Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne Sp. z o.o.
81-753 Sopot, ul. J. Bema 4/1A
e-mail: gwp@gwp.pl
www.gwp.pl
www.wydawnictwogwp.pl

011 204115012

Spis treści

Autorzy tomu	17
Przedmowa	23
Rozdział 1	
ELEMENTY FILOZOFII DLA PSYCHOLOGÓW	29
1.1. Wprowadzenie	30
1.2. Główne pytania metafizyczne	31
1.2.1. Co istnieje?	31
1.2.2. Metafizyka a nauka	32
1.2.3. Idee i inne przedmioty abstrakcyjne	33
1.2.4. Spór o powszechniki	34
1.3. Źródła poznania	36
1.3.1. Sceptycyzm i irracjonalizm	36
1.3.2. Racjonalizm	37
1.3.3. Aprioryzm i empiryzm genetyczny	38
1.4. Umysł	41
1.4.1. Psychologia w starożytności	41
1.4.2. Problem psychofizyczny – kierunki klasyczne	41
1.4.3. Problem psychofizyczny – kierunki współczesne	42
1.5. Granice poznania i metoda naukowa	44
1.5.1. Przewrót kopernikański Kanta	44
1.5.2. Realizm i idealizm epistemologiczny	45
1.5.3. Problem indukcji	46
1.6. Prawda i znaczenie	49
1.7. Wiedza i działanie – w stronę etyki	51
1.7.1. Determinizm, wolna wola, dobro i zło	51
1.7.2. Klasyczne szkoły etyczne	53
1.8. Jednostka – wspólnota – władza. Filozofia społeczna i polityczna	55
1.8.1. Starożytna filozofia społeczna	55
1.8.2. Teorie umowy społecznej	56
1.8.3. Konserwatyzm, liberalizm, socjalizm	57
1.8.4. Filozofia Ducha	59
1.8.5. Materializm historyczny (marksizm)	60
1.8.6. Współczesna filozofia społeczna – dyskusje wokół liberalizmu	61
1.9. Człowiek	63
1.9.1. Egzystencjalizm i klasyczne koncepcje człowieka	63
1.9.2. Konstytucja podmiotowości	66
1.10. Podsumowanie	67

Rozdział 2

HISTORIA PSYCHOLOGII – OD WUNDTA DO CZASÓW NAJNOWSZYCH	73
2.1. Wprowadzenie	74
2.2. Wundta koncepcja psychologii jako nauki o świadomym doświadczeniu bezpośrednim	77
2.2.1. Tło historyczno-filozoficzne powołania przez Wundta do życia psychologii jako niezależnej nauki	77
2.2.2. Okoliczności wprowadzenia przez Wundta metody eksperymentu laboratoryjnego do psychologii	78
2.2.2.1. Eksperyment w psychologii jako metoda wspomagania samoobserwacji	79
2.2.2.2. Samoobserwacja eksperymentalna umożliwia wnioskowanie o naturze nieświadomych procesów psychicznych	80
2.2.3. Nieeksperymentalna psychologia historyczno-kulturowa	81
2.3. Reakcja na psychologię Wundta – szkoła würrburska, psychologia aktów i psychologia postaci	83
2.3.1. Czy myślenie można badać eksperymentalnie?	83
2.3.2. Aktywne i intencjonalne doświadczenie jako przedmiot psychologii	84
2.3.3. Psychologia postaci neguje Wundtowską zasadę syntezy twórczej	85
2.3.4. Psychologia postaci pierwszym przejawem wielkiego kryzysu psychologii	86
2.4. Funkcjonalizm – psychologia poręcza za filozofię. Zastosowanie zasad psychologicznych w praktyce	87
2.4.1. Psychologia bada umysł w działaniu	87
2.4.2. Funkcjonalizm toruje drogę praktycznym zastosowaniom psychologii	88
2.4.3. Psychologia funkcjonalna jako sprawdzian praktycznej użyteczności pragmatycznej teorii prawdy	89
2.5. Psychologia behawiorystyczna – chwilowy rozbrat psychologii z filozofią	89
2.5.1. Zachowanie – a nie świadomość – przedmiotem psychologii	89
2.5.1.1. „Manifest behawiorystyczny” Watsona	90
2.5.1.2. Czy behawioryzm jest jeszcze psychologią?	90
2.5.2. W roku 1913 nie było rewolucji w psychologii	91
2.5.3. Kryzys psychologii tłem intelektualnym wystąpienia Watsona	91
2.5.4. Behawioryzm metafizyczny chwilowym rozstaniem psychologii z filozofią	92
2.6. Neobehawioryzm – psychologia ponownie brata się z filozofią	92
2.6.1. Behawioryzm Watsonowski maksymalnie uprościł przedmiot psychologii	93
2.6.2. Neobehawioryzm jako mariaż amerykańskiego behawioryzmu z europejskim neopozytywizmem	93
2.6.2.1. Zasada operacyjnego definiowania pojęć psychologicznych	94
2.6.2.2. Status teorii w neobehawioryzmie	95
2.7. Psychoanaliza – od aspiracji naukowych do mitu	96
2.7.1. Nieświadoma świadomość	96
2.7.2. Nieświadome jako zjawisko i jako system	97
2.7.3. Uwiedzeniowa teoria hysterii i zmienne koleje jej losu	97
2.7.3.1. „Już nie wierzę w moją <i>neurotica</i> ”	98
2.7.3.2. Dlaczego Freud porzucił swoją uwiedzeniową teorię hysterii?	100
2.7.3.3. Intelektualne i polityczne następstwa porzucenia przez Freuda uwiedzeniowej teorii hysterii	101
2.7.4. Adlerowsko-Jungowska alternatywa	103
2.7.4.1. Psychologia indywidualna Alfreda Adlera	103
2.7.4.2. Psychologia analityczna Carla Gustava Junga	103
2.8. Psychologia humanistyczna – nauka czy filozofia życia?	104
2.8.1. Psychologia humanistyczna jako reakcja na ograniczenia psychoanalizy i behawioryzmu	104
2.8.2. Samoaktualizacja a samotranscendencja	105
2.9. Orientacja poznawcza – ostatnie słowo psychologii?	106
2.10. Historia polskiej myśli psychologicznej – okres przednaukowy	107
2.10.1. Narodziny polskiej refleksji psychologicznej	108
2.10.1.1. Łacińskie początki polskiej myśli psychologicznej	108
2.10.1.2. U źródeł rodzimej literatury psychologicznej	109
2.10.1.3. Narodziny polskiej terminologii psychologicznej	111
2.10.2. Zapowiedzi powstania odrębnej nauki empirycznej	112
2.10.2.1. Próba psychologii pierwszoosobowej według Józefa Kalasantego Szaniawskiego	112
2.10.2.2. Psychofizjologia oraz psychologia rozwojowo-wychowawcza według Jędrzeja Śniadeckiego	114
2.10.2.3. Rozważny wywód sił i działań umysłowych – w ujęciu Jana Śniadeckiego	115
2.10.2.4. Między typologią a paleontologią umysłu – Michała Wiszniewskiego <i>Charaktery rozumów ludzkich</i>	116

2.10.3. Pierwsze projekty uprawiania psychologii naukowej oraz początki naturalizacji umysłu	118
2.10.3.1. Józefa Kremiera pionierski projekt uprawiania psychologii naukowej	118
2.10.3.2. Zarys psychologii empirycznej według Mikołaja Lipińskiego	119
2.10.3.3. Początki naturalizacji umysłu w dziełach Wiktora Feliksa Szokalskiego	120
2.10.3.4. Jak należy badać duszę? Julian Ochorowicz o metodzie badań psychologicznych	121
2.11. Pierwsze pracownie psychologii eksperymentalnej i ich twórcy – polska psychologia wkracza na drogę nauki	123
2.11.1. Władysław Heinrich – prekursor behawioryzmu i założyciel pierwszej pracowni psychologii eksperymentalnej	124
2.11.2. Edward Abramowski – od badań nad pamięcią do metafizyki doświadczałnej	126
2.11.3. Psychologiczna szkoła lwowska – Kazimierz Twardowski i jego uczniowie	127
2.11.3.1. Rys humanistyczny we współczesnej polskiej psychologii	128
2.11.4. Pierwsze zastosowania psychologii w praktyce	129
2.11.5. Pierwsze lata psychologii po II wojnie światowej	132
2.12. Podsumowanie	134

Rozdział 3

ETYCZNE PROBLEMY DZIAŁALNOŚCI PRAKTYCZNEJ, EDUKACYJNEJ I NAUKOWEJ PSYCHOLOGA	137
3.1. Wprowadzenie	138
3.2. Etyczne problemy praktyki psychologicznej	140
3.2.1. Etyczne problemy diagnostyki psychologicznej	140
3.2.1.1. Ustalanie kontraktu w diagnostyce psychologicznej	140
3.2.1.2. Przebieg procesu diagnostycznego	141
3.2.1.3. Zakończenie procesu diagnostycznego	142
3.2.2. Etyczne zasady udzielania pomocy psychologicznej	143
3.2.2.1. Ustalanie kontraktu terapeutycznego	144
3.2.2.2. Przebieg procesu pomagania	144
3.2.2.3. Zakończenie procesu pomagania	147
3.2.3. Czy można udzielać pomocy psychologicznej przez internet?	147
3.3. Kompetencje w praktyce psychologicznej	148
3.4. Etyczne aspekty nauczania psychologii	149
3.4.1. Przygotowanie psychologa do zawodu	150
3.4.2. Nauczanie psychologii niepsychologów	151
3.5. Popularyzacja psychologii. Psycholog w mediach	151
3.6. Etyczne zasady prowadzenia badań naukowych w psychologii	152
3.6.1. Uzyskiwanie przez badacza zgody na udział w badaniu, zapewnienie anonimowości i poufności oraz ochrona sfery prywatności osoby uczestniczącej w badaniu naukowym	155
3.6.2. Kontrowersje dotyczące okłamywania osób uczestniczących w badaniu naukowym	158
3.6.3. Ocena etyczności badań naukowych w psychologii	160
3.7. Podsumowanie	168
Załącznik A. Kodeks etyczno-zawodowy psychologa	170

Rozdział 4

METODOLOGIA. PODSTAWY METODOLOGICZNE I STATYSTYCZNE PROWADZENIA BADAŃ NAUKOWYCH W PSYCHOLOGII	175
4.1. Wprowadzenie	176
4.2. Poznanie psychologiczne jako poznanie naukowe	178
4.2.1. Czy psychologia jest nauką, a jeżeli tak, to jaką?	178
4.2.2. Cechy poznania naukowego (psychologicznego)	181
4.2.3. Dwie drogi sprawdzania twierdzeń naukowych w naukach empirycznych – pozytywna (konfirmacjonizm) i negatywna (falsyfikacjonizm)	189
4.2.4. Osobliwości języka naukowego psychologii: zmienne – istotność – kontrola	194

4.2.5. Stawianie pytań badawczych i formułowanie hipotez, poddawanych następnie testom empirycznym	202
4.2.6. Struktura procesu badawczego	205
4.3. Język statystyki jako język badań empirycznych	207
4.3.1. Sposób przedstawiania wyników badań empirycznych	207
4.3.1.1. Graficzna i tabelaryczna postać rozkładów liczebności	207
4.3.1.2. Wskaźniki opisowe dla rozkładów liczebności	212
4.3.2. Dobór osób do badań psychologicznych	223
4.3.2.1. Dobór losowy	224
4.3.2.2. Dobór nielosowy	226
4.3.3. Sprawdzanie hipotez statystycznych	228
4.3.3.1. Hipotezy o związkach pomiędzy zmiennymi – współczynniki korelacji i współczynniki kontyngencji	228
4.3.3.2. Hipotezy o różnicach pomiędzy grupami – testy istotności różnic	239
4.3.4. Sposób łączenia różnych informacji o osobach badanych	246
4.3.4.1. Porównanie profili	246
4.3.4.2. Analiza skupień – grupowanie osób	251
4.3.4.3. Analiza czynnikowa – grupowanie zmiennych	258
4.3.5. Pakiety statystyczne (na przykładzie SPSS for Windows) w statystycznej analizie wyników badań psychologicznych	268
4.4. Podstawowe modele badawcze: eksperymentalny i korelacyjny	272
4.4.1. Model eksperymentalny	273
4.4.1.1. Klasyczny model eksperymentalny: jedna zmienna niezależna (dwuwartościowa) wpływa na jedną zmienną zależną	274
4.4.1.2. Trafność planu eksperymentalnego	286
4.4.2. Model korelacyjny	291
4.4.3. Negatywne efekty interakcji psycholog (jako badacz) – osoba uczestnicząca w badaniu naukowym	295
4.5. Podsumowanie	300

Rozdział 5

GENETYKA ZACHOWANIA I PSYCHOLOGIA EWOLUCYJNA	303
5.1. Wprowadzenie	304
5.2. Darwinowskie korzenie psychologii	305
5.2.1. Zjawisko różnic indywidualnych i jego źródła	305
5.2.2. Genetyka zachowania człowieka	309
5.2.2.1. Genetyka ilościowa – przedmiot, cele i metody badań	313
5.2.2.2. Czynniki warunkujące różnice indywidualne – ewolucja poglądów	315
5.2.2.3. Geny a zachowanie – od odziedziczalności do polimorfizmów genetycznych	315
5.3. Podstawowe pojęcia ewolucjonizmu	317
5.3.1. Rodzaje doboru	317
5.3.2. Spór o ewolucję zachowania	318
5.3.3. Współczesna socjobiologia i początki psychologii ewolucyjnej	320
5.3.3.1. Agresja	320
5.3.3.2. Rozród i opieka nad potomstwem	321
5.3.3.3. Dzieciobójstwo	324
5.3.3.4. Życie w grupie	324
5.3.3.5. Ewolucja społeczeństw	325
5.3.3.6. Mechanizmy ewolucji zachowań społecznych	326
5.4. Uwarunkowania genetyczne i środowiskowe ujawniające się w różnicach indywidualnych	327
5.4.1. Osobowość	327
5.4.2. Zdolności	328
5.4.3. Psychopatologia	330
5.4.4. Zachowania antyspołeczne	331
5.4.5. Stres i uzależnienia	332
5.5. Co wnoszą do rozważań o naturze ludzkiej genetyka zachowania i psychologia ewolucyjna?	333
5.5.1. Indywidualna droga życiowa człowieka	335
5.5.2. Różnice międzypłciowe pod względem charakterystyk psychologicznych – z perspektywy psychologii ewolucyjnej	335
5.6. Podsumowanie	337

Rozdział 6

PROCESY POZNAWCZE

6.1. Wprowadzenie	340
6.2. Spostrzeganie	341
6.2.1. Procesy sensoryczne	341
6.2.1.1. Psychofizyka klasyczna	342
6.2.1.2. Prawa psychofizyczne	343
6.2.1.3. Próg zmysłowy i metody jego pomiaru	344
6.2.1.4. Teoria detekcji sygnałów	348
6.2.1.5. Pamięć sensoryczna	352
6.2.2. Organizacja percepcyjna	355
6.2.2.1. Percepcja kształtu	355
6.2.2.2. Prawa organizacji percepcyjnej	357
6.2.2.3. Percepcja przestrzeni	364
6.2.2.4. Stałość percepcji	365
6.2.2.5. Widzenie dwuuczne	368
6.2.3. Wyodrębnianie cech i schematy poznawcze w spostrzeganiu	370
6.3. Rozpoznawanie obrazów	371
6.3.1. Percepcja a kategoryzacja w rozpoznawaniu obrazów	371
6.3.1.1. Organizacja percepcyjna jako proces kategoryzacji	372
6.3.1.2. Klasyczne teorie kategoryzacji percepcyjnej	374
6.3.1.3. Prototypowe modele kategoryzacji	375
6.3.1.4. Egzemplarzowe modele kategoryzacji	378
6.3.2. Podobieństwo w rozpoznawaniu obrazów	379
6.3.2.1. Kontekst w kształtowaniu relacji podobieństwa	379
6.3.2.2. Uwaga i motywacja w spostrzeganiu podobieństwa	381
6.3.2.3. Podobieństwo i rozpoznawanie obrazów w podejściu koneksjonistycznym	384
6.4. Wyobrażeniowa reprezentacja rzeczywistości	385
6.4.1. Podstawowe rodzaje wyobrażeń	385
6.4.2. Wyobrażenia a spostrzeżenia	388
6.4.3. Wyobrażenia a inne typy reprezentacji	389
6.4.4. Stanowisko obrazowe i propozycjonalne	393
6.4.5. Struktury neuronalne zaangażowane w generowanie wyobrażeń i operowanie nimi	397
6.4.6. Wyobrażenia i wyobraźnia	398
6.4.7. Praktyczne zastosowania wyników badań nad wyobraźnią	399
6.5. Pojęciowa reprezentacja rzeczywistości	400
6.5.1. Pojęcie i kategoria	401
6.5.2. Funkcje pojęć	402
6.5.3. Teorie pojęć	403
6.5.3.1. Teorie podobieństwa	403
6.5.3.2. Pojęcia jako teorie naiwne	415
6.5.4. Wnioski	417
6.6. Pamięć i uczenie się	418
6.6.1. Historyczne relacje między uczeniem się a pamięcią	418
6.6.2. Czym jest pamięć? O zwodniczej roli metafor	419
6.6.3. Klasyfikacja procesów pamięciowych	422
6.6.4. Fazy procesu pamięciowego	426
6.6.5. Procesy kodowania informacji	428
6.6.6. Pamięć operacyjna	429
6.6.7. Pamięć trwała	431
6.6.7.1. Pamięć semantyczna	433
6.6.7.2. Pamięć epizodyczna	435
6.6.8. Pamięć autobiograficzna	437
6.6.8.1. Struktura pamięci autobiograficznej – baza danych i konstruowanie wspomnień	440
6.6.8.2. Czynniki decydujące o kodowaniu informacji w pamięci autobiograficznej	441
6.6.8.3. Specyficzne zjawiska występujące w pamięci autobiograficznej	442
6.6.9. Zamiast podsumowania – synteza podejścia ekologicznego i laboratoryjnego Kihlstroma	445

6.7. Uwaga i kontrola poznawcza	445
6.7.1. Aspekty i funkcje uwagi	445
6.7.1.1. Selekcja źródła informacji	446
6.7.1.2. Przeszukiwanie pola percepcyjnego	447
6.7.1.3. Przedłużona koncentracja	448
6.7.1.4. Kontrola czynności jednoczesnych	448
6.7.1.5. Przerzutność uwagi	449
6.7.2. Teorie uwagi	450
6.7.2.1. Teorie wczesnej selekcji	450
6.7.2.2. Teorie późnej selekcji	451
6.7.2.3. Teorie podzielności uwagi	453
6.7.2.4. Teorie przerzutności uwagi	456
6.7.3. Kontrola poznawcza	456
6.7.3.1. Czynności automatyczne i kontrolowane	456
6.7.3.2. Hamowanie i interferencja	458
6.7.3.3. Funkcje zarządcze	460
6.8. Myślenie, rozumowanie i rozwiązywanie problemów	461
6.8.1. Myślenie	461
6.8.1.1. Istota, funkcje i rodzaje myślenia	461
6.8.1.2. Struktura myślenia	462
6.8.1.3. Algorytmy i heurystyki	463
6.8.2. Rozumowanie	466
6.8.2.1. Istota i rodzaje rozumowania	466
6.8.2.2. Błędy w rozumowaniu i ich przyczyny	468
6.8.3. Rozwiązywanie problemów	471
6.8.3.1. Czym jest rozwiązywanie problemu?	471
6.8.3.2. Istota i typy sytuacji problemowych	472
6.8.3.3. Heurystyki rozwiązywania problemów	474
6.8.3.4. Fazy procesu rozwiązywania problemów	476
6.8.3.5. Przeszkody w rozwiązywaniu problemów	478
6.9. Podejmowanie decyzji	480
6.9.1. Etapy podejmowania decyzji	480
6.9.2. Klasyczna teoria decyzji i teoria użyteczności	483
6.9.3. Strategie i heurystyki w podejmowaniu decyzji	485
6.9.4. Teoria perspektywy	487
6.10. Język i komunikacja	489
6.10.1. Podstawowe cechy języka	490
6.10.1.1. Twórczy charakter języka	490
6.10.1.2. Język jako struktura	491
6.10.1.3. Sensowność języka	491
6.10.1.4. Referencyjność języka	492
6.10.1.5. Interpersonalność	492
6.10.1.6. Podwójna artykulacja – właściwość podstawowa czy dodatkowa?	492
6.10.2. Funkcje języka	493
6.10.3. Poziomy analizy języka	495
6.10.3.1. Poziom fonologiczny	495
6.10.3.2. Poziom semantyczny	497
6.10.3.3. Poziom syntaktyczny	498
6.10.4. Komunikacja	501
6.10.5. Język i procesy poznawcze	504
6.10.5.1. Uczenie się „języka” przez naczelnice i jego konsekwencje poznawcze	505
6.10.5.2. Język a procesy poznawcze – badania nad ludźmi	507
6.11. Podsumowanie	509

Rozdział 7

EMOCJE I MOTYWACJA	511
---------------------------	-----

7.1. Wprowadzenie	512
--------------------------	-----

7.2. Powstawanie emocji – interakcja mechanizmów biologicznych, psychologicznych i społecznych	513
7.2.1. Czym jest emocja – czy możliwe jest odróżnienie emocji od innych procesów psychicznych?	513

7.2.1.1. Emocja, nastrój, zaburzenia afektywne, osobowość emocjonalna – rodzina pokrewnych zjawisk	514
7.2.1.2. Biologiczne mechanizmy powstawania emocji – uniwersalne i specyficzne gatunkowo bodźce emocjonalne. Nieodwołalność i automatyczność biologicznie uwarunkowanych reakcji emocjonalnych	517
7.2.1.3. Psychologiczne mechanizmy wzbudzania emocji	521
7.2.1.4. Społeczne mechanizmy powstawania emocji	523
7.2.2. Próba syntezy – interakcja systemu neuronalnego, sensoryczno-motorycznego, motywacyjno-afektywnego i poznawczego w powstawaniu emocji	525
7.2.2.1. System neuronalny	526
7.2.2.2. System sensomotoryczny	527
7.2.2.3. System motywacyjny (afektywny)	528
7.2.2.4. System poznawczy	529
7.2.3. Obwody emocjonalne w mózgu i programy emocji	529
7.2.4. Podejście odwołujące się do wymiarów i podejście różnicowe jako różne rozumienia istoty emocji	530
7.2.4.1. Wymiar czy odrębne stany – dwa różne podejścia do emocji	530
7.2.4.2. Klasyfikacja procesów emocjonalnych oparta na parametrach czasowych	532
7.2.4.3. Klasyczne wymiary emocji: znak, intensywność i treść	532
7.2.5. Emocje a osobowość – dyspozycje emocjonalne, syndromy osobowości związane z funkcjonowaniem emocjonalnym	533
7.2.6. Wybrane zaburzenia emocjonalne oraz ich główne właściwości	535
7.2.7. Teorie emocji	537
7.2.7.1. Czy pobudzenie fizjologiczne jest przyczyną, czy też przejawem emocji?	538
7.2.7.2. Aktywacyjne teorie emocji	541
7.2.7.3. Czy samo pobudzenie fizjologiczne wystarcza do wywołania emocji? Dwuczynnikowa teoria emocji Schachtera i Singera	542
7.2.7.4. Wpływ ekspresji emocjonalnej na przeżywanie emocji	545
7.2.7.5. Funkcjonalistyczna koncepcja emocji Frijdy	548
7.2.7.6. Czy teorie emocji odnoszą się także do emocji złożonych?	550
7.3. Wyrażanie emocji podstawowych i pochodnych	553
7.3.1. Uniwersalność ekspresji emocji podstawowych – porównania międzykulturowe	553
7.3.1.1. Zmiany mimiczne i pantomimiczne charakterystyczne dla poszczególnych emocji	555
7.3.1.2. Kulturowo zdefiniowane formy ekspresji emocji: emblematy, ilustratory, regulatory, manipulatory	556
7.3.2. Koncepcja ekspresyjnego sprzężenia zwrotnego	556
7.3.3. Emocje pochodne oraz ich aspekt kulturowy	557
7.3.3.1. Czym są emocje pochodne i jak powstają?	557
7.3.3.2. Kulturowa specyfika doświadczania i ekspresji emocji	558
7.3.4. Rozwój ekspresji emocjonalnej	562
7.3.5. Komunikacja emocjonalna – aspekt kontrolowany i automatyczny	562
7.3.6. Podmiotowe i pozapodmiotowe mechanizmy regulacji emocji	564
7.3.6.1. Automatyczna regulacja przebiegu emocji	564
7.3.6.2. Podmiotowa kontrola emocji	566
7.3.6.3. Kontrolowanie nastroju	570
7.4. Współdeterminowanie zachowania przez emocje i poznanie	571
7.4.1. Dyskusja na temat pierwotności poznania względem emocji i emocji względem poznania	571
7.4.1.1. Skrajne stanowisko zakładające pierwotność poznania	571
7.4.1.2. Niezależność poznania i emocji	572
7.4.1.3. Skrajne stanowisko zakładające pierwotność emocji; pojawienie się nowych technik badawczych umożliwiających wzbudzanie emocji przy minimalnym zaangażowaniu poznawczym	573
7.4.1.4. Spór o pierwotność jako przykład błędu ontologicznego	574
7.4.2. Wpływ emocji na przebieg wybranych procesów poznawczych	575
7.4.2.1. Zgodność znaku stanu afektywnego i elementów poznawczych	575
7.4.2.2. Znak emocji a głębokość przetwarzania	581
7.4.2.3. Pamięć tunelowa	582
7.4.3. Model infuzji afektu	585
7.5. Motywacja w najważniejszych systemach teoretycznych	588
7.5.1. Ewolucyjne podejście do motywacji – etologia i socjobiologia	588
7.5.2. Psychodynamiczna teoria motywacji	590
7.5.3. Behawiorystyczna teoria motywacji	591
7.5.4. Problem motywacji w psychologii humanistycznej	593
7.5.5. Poznawcze koncepcje motywacji	594
7.5.6. Motywacja w psychologii topologicznej	596
7.5.7. Próba systematyzacji	596
7.5.8. Problem energetycznego zaplecza motywacji	597

7.6. Podstawowe mechanizmy motywacyjne	598
7.6.1. Afektywne podstawy motywacji	598
7.6.1.1. Emocje jako determinanta sprawności działania	598
7.6.1.2. Informacyjny i programujący aspekt oddziaływania emocji	600
7.6.2. Poznawcze warunki pojawienia się motywacji – różne formy rozbieżności	601
7.6.3. Specyficzne ludzkie mechanizmy motywacyjne	605
7.6.3.1. Motywacja wewnętrzna	605
7.6.3.2. Motywacja osiągnięć	608
7.6.3.3. Motywacje związane z obrazem własnej osoby	611
7.6.3.4. Motywacja zmian rozwojowych	611
7.7. Typy motywacji	612
7.7.1. Homeostatyczne aspekty motywacji – przywracanie zaburzonej równowagi	613
7.7.1.1. Motywacje oparte na zasadzie napięcie – ulga: motywacja pokarmowa	613
7.7.1.2. Motywacje oparte na zasadzie napięcie – ulga: zachowania seksualne	615
7.7.1.3. Motywacje oparte na strachu i nadziei	616
7.7.1.4. Przywracanie równowagi poznawczej	617
7.7.2. Motywacje heterostatyczne – zaburzenie równowagi jako standard regulacji	617
7.7.2.1. Motywacje hedonistyczne	617
7.7.2.2. Poszukiwanie nowości, złożoności i ciekawość poznawcza	617
7.7.2.3. Motywacja własnej efektywności	618
7.7.3. Motywacja zadaniowa	619
7.7.3.1. Zadania	619
7.7.3.2. Plany działania	622
7.7.3.3. Perspektywa czasowa w realizacji zadań	627
7.7.4. Motywacje symultaniczne i hierarchiczne oraz konflikty motywacyjne	628
7.7.4.1. Motywacje symultaniczne	628
7.7.4.2. Motywacje hierarchiczne	629
7.7.4.3. Konflikty motywów	629
7.8. Motywacja w przebiegu zachowania	630
7.8.1. Działanie z perspektywy motywacyjnej – uwagi wprowadzające	630
7.8.2. Uruchomienie zachowania	632
7.8.3. Podtrzymywanie aktywności i wytrwałość. Renesans siły woli	635
7.8.3.1. Koncepcja implementacji intencji Petera Gollwitzera	638
7.8.3.2. Teoria kontroli działania Juliusa Kuhl'a	640
7.8.3.3. Teoria kontroli Jutty Heckhausen i Richarda Schulza	643
7.8.4. Zaniechanie działania	646
7.8.5. Zakończenie działania	647
7.9. Podsumowanie	648

Rozdział 8

OSOBOWOŚĆ

8.1. Wprowadzenie	652
8.2. Główne orientacje w psychologii osobowości	654
8.3. Koncepcje psychoanalityczne	655
8.3.1. „Każde działanie ma swoje wytłumaczenie”	655
8.3.2. Teoria klasyczna	657
8.3.2.1. Teoria instynktów/popędów (model dynamiczny)	659
8.3.2.2. Energia psychiczna (model ekonomiczny)	659
8.3.2.3. Motywy zachowania są nieświadome (model topograficzny)	660
8.3.3. Rewizje teorii – neofreudyści	667
8.3.3.1. Psychologia indywidualna i analityczna – Adler i Jung	667
8.3.3.2. Psychologia społeczno-kulturowa – Fromm i Horney	668
8.3.3.3. Co neofreudyści wnieśli do psychoanalizy i jakie mają znaczenie dzisiaj?	669
8.3.4. Dwie drogi psychoanalizy: psychologia ego i teorie relacji z obiektem	670
8.3.4.1. Psychologia ego – koncepcja Hartmanna	671
8.3.4.2. Znaczenie psychologii ego dla teorii osobowości	673
8.3.4.3. Teorie relacji z obiektem – jak rozumiana jest relacja	674
8.3.4.4. Wymiar interpersonalny w psychoanalizie – „cicha rewolucja”	679

8.3.5. Psychoanaliza dzisiaj – podejście intersubiektywne	679
8.3.6. Wnioski	683
8.4. Koncepcje humanistyczne i psychologia pozytywna	683
8.4.1. Nurt humanistyczny a psychologia pozytywna	684
8.4.1.1. Koncepcje humanistyczne – założenia	684
8.4.1.2. Osobowość jako potencjał samorealizacji – koncepcja Abrahama Masłowa	685
8.4.1.3. Funkcjonowanie obronne i pełne – osobowość i Ja według Carla Rogersa	686
8.4.1.4. Terapia Gestalt	688
8.4.1.5. Krytyka psychologii humanistycznej – czy uzasadniona?	688
8.4.2. Regulacja wewnętrzna – teoria samodeterminacji Deciego i Ryana	689
8.4.3. Psychologia pozytywna	691
8.4.3.1. Czym jest szczęście – rozumienie eudajmonistyczne	692
8.4.3.2. Szczęście jako uwznioślenie. Wymiar boskości	692
8.4.3.3. Architektura szczęścia – jak je utrzymać i zwiększyć?	693
8.4.3.4. Użyj swoich sił – psychologia pozytywna Martina Seligmana	694
8.4.3.5. Psychologia pozytywna – programy terapii	694
8.4.3.6. Perspektywy psychologii pozytywnej	696
8.4.4. Wnioski	696
8.5. Psychologia egzystencjalna	697
8.5.1. Specyfika podejścia egzystencjalnego	697
8.5.2. Człowiek w świecie – pełen dylematów?	697
8.5.3. Wnioski	699
8.6. Podejście poznawcze	700
8.6.1. Geneza i specyfika podejścia poznawczego	700
8.6.2. Kontrowersja „osoba – sytuacja”	701
8.6.3. Jak spostrzegamy i konstruujemy rzeczywistość?	701
8.6.4. Czy aktywność człowieka jest w pełni świadoma?	702
8.6.5. Czy przekonania mają wpływ na zachowanie?	705
8.6.5.1. Przekonania dotyczące przyczyn zdarzeń	705
8.6.5.2. Przekonania dotyczące natury ludzkiej	706
8.6.5.3. Przekonania dotyczące przyszłości	707
8.6.5.4. Przekonania dotyczące wartości	707
8.6.5.5. Przekonania stałe i zmienne	707
8.6.6. Teoria wartości i możliwości Juliana Rottera	708
8.6.7. Jakie zmienne tworzą osobowość – system poznawczo-afektywny	708
8.6.7.1. Struktura osobowości	708
8.6.7.2. Stałość i spójność osobowości	709
8.6.8. Jakie są główne funkcje osobowości?	711
8.6.9. Teoria społeczno-poznawcza	712
8.6.9.1. Wzajemne oddziaływania: osobowość – środowisko – zachowanie	712
8.6.9.2. Jak kształtuje się osobowość i skąd pochodzi zachowanie?	713
8.6.9.3. Złożoność osobowości	713
8.6.9.4. Cele i samoregulacja	715
8.6.9.5. Jak teoria społeczno-poznawcza wyjaśnia zaburzenia?	716
8.6.10. Jeszcze o kontrowersji „osoba czy sytuacja”	718
8.6.11. Wnioski	719
8.7. Socjobiologiczna koncepcja osobowości	720
8.7.1. Czy to, co wyuczone, może zostać utrwalone w genach?	720
8.7.2. Czym jest osobowość i czemu służy?	721
8.7.3. Ścieżki adaptacji	721
8.7.4. Czy biologiczna natura człowieka może wyjaśniać tworzenie kultury?	722
8.7.5. Wnioski	723
8.8. Psychologia narracyjna	723
8.8.1. Jak człowiek nadaje sens i kreuje znaczenia?	723
8.8.2. Teoria wartościowania	725
8.8.3. Teoria tożsamości narracyjnej	726
8.8.4. Teoria dialogowego Ja	727
8.8.4.1. Czym jest i jak się przejawia dialogowe Ja?	727
8.8.4.2. Czym służą zjawiska dialogowe?	727
8.8.5. Wnioski	729

8.9. Współczesne koncepcje Ja	731
8.9.1. Pojęcie Ja jest jak wiatr	731
8.9.2. Jak pojęcie Ja funkcjonuje w psychologii?	731
8.9.2.1. Ja analizowane z poziomu jednostki: Ja podmiotowe i Ja przedmiotowe	732
8.9.2.2. Ja analizowane na poziomie społecznym	733
8.9.2.3. Ja podmiotowe, czyli procesy i funkcje, oraz Ja przedmiotowe, czyli treść i struktura	734
8.9.2.4. Ja podmiotowe – procesy i funkcje, czyli czynności – oraz pytanie, kto nimi zarządza	737
8.9.3. Struktura Ja – wiedza o sobie, ukierunkowania i motywy Ja	738
8.9.3.1. Jak tworzymy wiedzę o sobie i innych – schematy Ja	738
8.9.3.2. Koncepcja siebie – jedna czy wiele?	739
8.9.3.3. Organizacja samowiedzy i samoocena	740
8.9.3.4. Właściwości motywacyjne i rozbieżności w systemie Ja	742
8.9.3.5. Czy w strukturze ukryte są funkcje Ja?	743
8.9.3.6. Dynamika systemu Ja – motywy stałości i zmiany	743
8.9.3.7. Co wnosi do psychologii perspektywa Ja podmiotowego i przedmiotowego?	745
8.9.4. Społeczno-kulturowy kontekst koncepcji Ja	747
8.9.5. Wnioski: osobowość czy Ja?	748
8.10. Teoria osobowości: integracja – badania – aplikacje	749
8.10.1. Integracyjny model osobowości	749
8.10.1.1. Założenia dotyczące natury ludzkiej	749
8.10.1.2. Pięcoczynnikowa teoria osobowości w ujęciu Costy i McCrae'a	750
8.10.1.3. Propozycja Dana McAdamsa i Jenifer Pals	750
8.10.1.4. Trzy poziomy poznania osobowości – nowe światło?	753
8.10.1.5. Wnioski	755
8.10.2. Teoria a metody badań	755
8.10.2.1. Specyfika badań klinicznych, eksperymentalnych i kwestionariuszowych	756
8.10.2.2. Badania nomotetyczne i idiograficzne	757
8.10.3. Misja psychologii osobowości – znaczenie badań i aplikacji	758
8.10.3.1. Wyzwania, jakie stoją przed nauką o osobowości	758
8.10.4. Kryteria porównań i oceny teorii osobowości	762
8.11. Podsumowanie	762
Rozdział 9	
PSYCHOLOGIA RÓŻNIC INDYWIDUALNYCH	765
9.1. Wprowadzenie	766
9.2. Paradygmat badań i podstawowe kategorie opisowe różnic indywidualnych	767
9.2.1. Początki psychologii różnic indywidualnych	767
9.2.2. Przedmiot badań psychologii różnic indywidualnych	768
9.2.3. Cecha i zbliżone do niej konstrukty jako podstawowe kategorie opisu różnic indywidualnych	769
9.2.3.1. Pojęcie cechy w ujęciu tradycyjnym i jego krytyka	769
9.2.3.2. Status cechy w świetle współczesnych poglądów i badań	770
9.2.3.3. Inne niż cecha kategorie służące do opisu różnic indywidualnych	774
9.3. Temperament	776
9.3.1. Pierwsze badania empiryczne nad temperamentem	776
9.3.1.1. Heymans – pionier badań empirycznych nad temperamentem	777
9.3.1.2. Typologia Pawłowa jako fizjologiczna podstawa czterech klasycznych temperamentów	777
9.3.1.3. Konstytucjonalne typologie temperamentu	778
9.3.2. Pojęcie temperamentu	779
9.3.3. Teorie temperamentu powstałe w drugiej połowie XX stulecia	780
9.3.3.1. Interakcyjna teoria temperamentu dziecka autorstwa Thomasa i Chess	781
9.3.3.2. Teoria psychotyczności, ekstrawersji i neurotyczności (PEN) w ujęciu Eysencka	782
9.3.3.3. Rozwojowa teoria temperamentu	785
9.3.3.4. Koncepcja temperamentu zahamowanego i niezahamowanego	786
9.3.3.5. Teoria emocjonalności, aktywności i towarzyskości Bussa i Plomina	787
9.3.3.6. Teoria poszukiwania doznań Zuckermana	788
9.3.3.7. Psychobiologiczny model temperamentu w ujęciu Cloningera	790
9.3.3.8. Regulacyjna teoria temperamentu	791

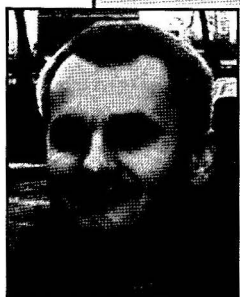
9.3.4. Funkcjonalne znaczenie temperamentu	793
9.3.4.1. Funkcjonalne znaczenie temperamentu u dzieci	794
9.3.4.2. Funkcjonalne znaczenie temperamentu u osób dorosłych	796
9.4. Osobowość	799
9.4.1. Badania leksykalne prowadzone w ramach pięcioczynnikowego modelu osobowości	799
9.4.1.1. Pierwszy etap badań nad strukturą osobowości	800
9.4.1.2. Drugi etap badań nad strukturą osobowości	800
9.4.2. Psychometryczne teorie osobowości nawiązujące do tradycji leksykalnych	802
9.4.2.1. Szesnastoczynnikowa teoria osobowości Cattella	802
9.4.2.2. Psychometryczne podejście do badań nad pięcioczynnikową strukturą osobowości	804
9.4.2.3. Uwagi krytyczne	807
9.4.3. Typy osobowości jako określona konfiguracja czynników wchodzących w skład Wielkiej Piątki	807
9.4.3.1. Założenia i korzenie współczesnych typologii osobowości	808
9.4.3.2. Empiryczna weryfikacja typologicznego podejścia do badań nad osobowością	808
9.4.4. Funkcjonalne znaczenie cech osobowości – wybrane przykłady	810
9.4.4.1. Cechy osobowości a osiągnięcia szkolne i akademickie	810
9.4.4.2. Cechy osobowości a powodzenie zawodowe	810
9.4.4.3. Cechy osobowości a zaburzenia psychiczne	812
9.4.4.4. Cechy osobowości a choroby somatyczne	814
9.4.4.5. Wnioski z badań nad funkcjonalnym znaczeniem cech osobowości	816
9.5. Inteligencja	816
9.5.1. Czym jest inteligencja?	816
9.5.2. Struktura inteligencji w ujęciu psychometrycznym	819
9.5.2.1. Modele czynników równorzędnych	820
9.5.2.2. Modele czynników hierarchicznych	822
9.5.3. Inteligencja widziana z perspektywy procesów poznawczych	825
9.5.3.1. Triarchiczna teoria inteligencji	825
9.5.3.2. Formalna teoria inteligencji	827
9.5.3.3. Teoria wielu inteligencji	828
9.5.4. Mechanizmy poznawcze inteligencji	829
9.5.4.1. Inteligencja a wykonywanie elementarnych zadań poznawczych	829
9.5.4.2. Związek inteligencji psychometrycznej z procesami poznawczymi zachodzącymi w umyśle w trakcie rozwiązywania zadań	832
9.5.5. Biologiczne podstawy inteligencji	833
9.5.5.1. Rola czynników genetycznych w determinowaniu różnic indywidualnych w inteligencji	833
9.5.5.2. Mózg jako siedlisko inteligencji	835
9.5.6. Rola inteligencji w funkcjonowaniu człowieka w życiu codziennym	838
9.5.6.1. Inteligencja a osiągnięcia edukacyjne	838
9.5.6.2. Inteligencja a osiągnięcia zawodowe	841
9.5.6.3. Inteligencja a powodzenie życiowe	842
9.6. Podsumowanie	845
 Rozdział 10	
PSYCHOMETRIA. KONSTRUKCJA I ADAPTACJA TESTÓW PSYCHOLOGICZNYCH	847
10.1. Wprowadzenie	848
10.2. Cele psychometrii	849
10.3. Historia psychometrii	852
10.4. Specyficzne problemy etyczne	854
10.5. Założenia i modele dotyczące konstrukcji testów psychologicznych	855
10.5.1. Klasyczna teoria testów	856
10.5.2. Teoria uniwersalizacji jako odmiana klasycznej teorii testów	858
10.5.3. Teoria odpowiedzi na pozycje testu	859
10.5.4. Gdzie wykorzystuje się modele IRT?	860
10.5.4.1. Zastosowanie modeli IRT do tłumaczeń językowych	860
10.5.4.2. Testowanie adaptacyjne (interakcyjne)	861
10.5.4.3. Zastosowanie modeli IRT do szacowania stroniczności pozycji testowych	861

10.6. Koncepcja cechy a założenia konstrukcji testu	861
10.6.1. Pozycje testowe i ich charakterystyka	862
10.6.2. Rzetelność pomiaru cechy testem	866
10.6.3. Stabilność czasowa pomiaru cechy testem	869
10.6.4. Trafność pomiaru cechy testem	869
10.6.5. Normy wyników testowych	873
10.7. Procedura konstrukcji testu	874
10.7.1. Analiza podstaw teoretycznych testu	874
10.7.2. Tworzenie pozycji testowych oraz przygotowanie testu do badań	875
10.7.3. Badanie testem, analiza własności psychometrycznych oraz przygotowanie finalnej wersji testu	880
10.7.4. Weryfikacja własności psychometrycznych testu	881
10.7.5. Opracowanie norm wyników testu	882
10.7.6. Przygotowanie podręcznika do testu	882
10.8. Kulturowa adaptacja testów	888
10.8.1. Procedury kulturowej adaptacji testu	888
10.8.2. Adaptacja testu do specyfiki kulturowej grup demograficznych	891
10.9. Podsumowanie	892
Bibliografia	895
Indeks rzeczowy	943
Indeks osobowy	952
Spis i źródła fotografii	964

Autorzy tomu

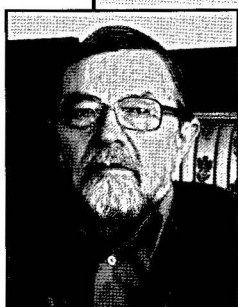

Jan Strelau – prof. dr hab., pionier badań w zakresie różnic indywidualnych w Polsce i twórca regulacyjnej teorii temperamentu. Organizator i kierownik Katedry Psychologii Różnic Indywidualnych na Wydziale Psychologii UW. W 1999 roku stworzył Interdyscyplinarne Centrum Genetyki Zachowania Uniwersytetu Warszawskiego, którym kierował do 2001 roku. Pracuje w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej, gdzie pełni od 2002 roku funkcję prorektora. Członek PAN, Akademii Europejskiej i Fińskiej Akademii Nauk. Otrzymał tytuł doktora *honoris causa* Uniwersytetu Gdańskiego, Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza oraz Państwowego Uniwersytetu Nauk Humanistycznych w Moskwie. Opublikował ponad 250 prac, w tym 20 książek autorskich. Do najbardziej znaczących należą monografie: *Temperament, Personality, Activity* (1983, Academic Press; przekład polski: *Temperament, osobowość, działanie*, PWN, 1985), *Temperament: A Psychological Perspective* (1998, Plenum Press; przekład polski: *Psychologia temperamentu*, Wydawnictwo Naukowe PWN, 1998), *Temperament jako regulator zachowania. Z perspektywy półwiecza badań* (2006, GWP; przekład angielski: *Temperament as a Regulator of Behavior: After Fifty Years of Research*, Eliot Werner Publications, 2008). Jest także redaktorem naukowym trzytomowego podręcznika: *Psychologia: podręcznik akademicki* (GWP, 2000). Za swoją działalność był wielokrotnie nagradzany. Otrzymał między innymi nagrody: Fundacji Humboldta (1990), Towarzystwa Maxa Plancka (1992) i New Europe Prize 1997 oraz nagrodę Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (2000; tzw. polski Nobel).

Dariusz Doliński – prof. dr hab., od 2003 roku dziekan Wydziału Zamiejscowego Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej we Wrocławiu. Specjalizuje się w psychologii zachowań społecznych, w psychologii emocji i motywacji oraz w zagadnieniach genezy stereotypów. Redaktor naczelny *Polish Psychological Bulletin* i członek redakcji *Social Influence* oraz *Psychologii Społecznej*, recenzent *European Journal of Social Psychology* i *Journal of Personality and Social Psychology*, przewodniczący Komitetu Nauk Psychologicznych PAN, wiceprezes Polskiego Stowarzyszenia Psychologii Społecznej, członek Polskiego Towarzystwa Psychologicznego, American Psychological Association, European Association of Experimental Social Psychology oraz Society for Personality and Social Psychology. Jest autorem około 150 publikacji, między innymi książek *Przypisywanie moralnej odpowiedzialności*, *Orientacja defensywna*, *Strategie samoutrudniania*, *Rzucanie kłód pod własne nogi* (z A. Szmajke), *Psychologia wpływu społecznego*, *Psychologia reklamy*, *Psychologiczne mechanizmy reklamy*, *Techniki wpływu społecznego* oraz artykułów publikowanych w najbardziej renomowanych czasopismach (jak *Journal of Experimental Social Psychology*, *Personality and Social Psychology Bulletin* czy *Journal of Personality and Social Psychology*).

Jerzy Marian Brzeziński – prof. dr. hab., pracuje w Instytucie Psychologii (od 1999 r. jego dyrektor) Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu i na Wydziale Zamiejscowym Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej we Wrocławiu. Członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk. Członek Rady Nauki oraz Centralnej Komisji Do Spraw Stopni i Tytułów. Członek Komitetu Nauk Psychologicznych PAN i Komitetu Naukoznawstwa PAN. Redaktor naczelny kwartalnika *Nauka*. Członek redakcji: *Przeglądu Psychologicznego*, *Czasopisma Psychologicznego*, *Studiów Psychologicznych* i *Polish Psychological Bulletin*. Zainteresowania naukowe: metodologia nauk behawioralnych, filozofia nauki, diagnostyka psychologiczna, psychometria, Skale Inteligencji D. Wechslera, metody statystyczne, etyka zawodu psychologa. Ważniejsze książki: *Metodologia badań psychologicznych* (5 wydań), *Zastosowanie analizy wariancji w eksperymentalnych badaniach psychologicznych* (współautor: R. Stachowski), *Badania eksperymentalne w psychologii i pedagogice*, *Etyka zawodu psychologa* (współautorzy: B. Chyrowicz, W. Poznaniak, M. Toeplitz-Winiewska).

Bartłomiej Dobroczyński – dr hab., prof. nadzwyczajny w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Jagiellońskiego, profesor w Wyższej Szkole Biznesu – National Louis University w Nowym Sączu. Interesuje się historią myśli psychologicznej oraz irracjonalizmem. Opublikował między innymi: *Ciemna strona psychiki. Geneza i historia idei nieświadomości* (Kraków, 1993), *New Age* (Kraków, 1997), *New Age. Il pensiero di una „nuova era”* (Milano, 1997), *Idea nieświadomości w polskiej myśli psychologicznej przed Freudem* (Kraków, 2005). Stały współpracownik *Listu* i *Charakterów*.

Krystyna Drat-Ruszczak – dr hab., prof. nadzwyczajny Wydziału Zamiejscowego Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej w Sopocie. Interesuje się diagnozą psychologiczną, terapią i współczesną psychopatologią. Przez wiele lat prowadziła psychoterapię chorych na oddziałach zamkniętych w szpitalach we Fromborku i Gdańsku. Jej główną pracą jest książka: *Poznanie i emocje w schizofrenii* oraz prace nad społecznymi i osobowościowymi determinantami zachowań narcystycznych. Interesuje się też interpersonalnym wymiarem psychoanalizy, prowadząc badania nad dynamiką zachowań obronnych w zaburzonych relacjach interpersonalnych. Hobby: poezja, jazz i literatura dziecięca.

Andrzej Falkowski – prof. dr hab., pracuje w Wydziale Psychologii Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie. Jest członkiem International Society for Ecological Psychology oraz Association for Consumer Research. Był stypendystą Fundacji Fulbrighta. Autor i współautor licznych prac z zakresu psychologii poznawczej i psychologii stosowanej w dziedzinie zachowań konsumenckich i wyborczych, w tym: *Television and Politics in Evolving European Democracies* (Nova Science), *Praktyczna psychologia poznawcza: Marketing i reklama* (GWP), *Marketing polityczny: Perspektywa psychologiczna* (GWP, wspólnie z Wojciechem Cwaliną), *A Cross-Cultural Theory of Voter Behavior* (Haworth, Francis, and Taylor, wspólnie z Wojciechem Cwaliną i Bruce'em Newmanem). Jest jednym z redaktorów *Handbook of Political Marketing* (Sage), a także współredaguje *Journal of Political Marketing*.

Adam Grobler – prof. dr hab., od 2003 pracuje w Instytucie Filozofii Uniwersytetu Opolskiego. Jego specjalnością jest metodologia nauk i teoria poznania. Jest autorem książek: *Problem redukcji a teza o niewspółmierności teorii naukowych* (1986), *Prawda i racjonalność naukowa* (1993), *Prawda a względność* (2000), *Pomysły na temat prawdy i sposobu uprawiania filozofii w ogóle* (2001), *Metodologia nauk* (2006) oraz wielu rozpraw publikowanych w czasopismach krajowych i zagranicznych. Jest też tłumaczem literatury filozoficznej. Od 1999 członek, a obecnie Przewodniczący Komitetu Nauk Filozoficznych PAN.

Elżbieta Hornowska – prof. dr hab., jest pracownikiem Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Wydziału Zamiejscowego Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej we Wrocławiu. Jej zainteresowania naukowe koncentrują się wokół metodologicznych problemów pomiaru psychologicznego. Jest autorką wielu prac z tego zakresu (w tym monografii *Stronniczość testów psychologicznych: problemy – kierunki – kontrowersje*, *Testy psychologiczne – teoria i praktyka*), współautorką polskich adaptacji znanych testów psychologicznych (w tym *Rysunku Postaci Ludzkiej* Goodenough-Harrisa, *WAIS-R* czy *Kwestionariusza Temperamentu i Charakteru* R. C. Cloningera), a także autorką i współautorką oryginalnych metod pomiarowych (np. opracowania pt. *Praca – skrywana obsesja*).

Leszek Koczanowicz – prof. dr hab. Pracował na Uniwersytecie Wrocławskim w Instytucie Filozofii i Instytucie Kulturoznawstwa, a także na Uniwersytecie Opolskim w Instytucie Psychologii. Obecnie jest kierownikiem Katedry Kulturoznawstwa w Dolnośląskiej Szkole Wyższej we Wrocławiu. Wykładał na Uniwersytecie w Buffalo i na Columbia University w Nowym Jorku. Zajmuje się filozofią współczesną, filozofią nauk społecznych, a także filozofią polityczną i filozofią kultury. Ostatnio opublikował książkę *Wspólnota i emancypacje. Spór o społeczeństwo post-konwencjonalne* (2005).

Wiesław Łukaszewski – prof. dr hab., pracuje w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej w Sopocie, autor wielu książek i artykułów z zakresu psychologii osobowości, psychologii społecznej i psychologii motywacji, w tym *Wielkich pytań psychologii*, *Wytrwałości w działaniu* (współautorstwo M. Marszał-Wiśniewska). Był wieloletni przewodniczący Komitetu Nauk Psychologicznych PAN.

Magdalena Marszał-Wiśniewska – prof. dr hab., pracuje na Wydziale Psychologii Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej oraz w Instytucie Psychologii PAN. Jest członkiem European Association of Personality Psychology. Jej zainteresowania naukowe koncentrują się wokół zagadnień różnic indywidualnych, psychologii i psychopatologii osobowości. Jest autorką książki *Siła woli a temperament* (1999), współautorką (razem z W. Łukaszewskim) monografii *Wytrwałość w działaniu. Wyznaczniki sytuacyjne i osobowościowe* (2006) oraz licznych artykułów i rozdziałów w książkach prezentujących związek kontroli wolicjonalnej z temperamentem.

Tomasz Maruszewski – prof. dr hab., pracuje na Wydziale Zamiejscowym Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej w Sopocie. Jego zainteresowania naukowe obejmują psychologię procesów poznawczych i psychologię emocji, pamięć autobiograficzną i mechanizmy radzenia sobie z traumą. Najważniejsze książki to *Analiza procesów poznawczych jednostki w świetle idealizacyjnej teorii nauki* (Poznań, 1983), *Psychologia poznania* (Gdańsk, 2001), *Pamięć autobiograficzna* (Gdańsk, 2005) oraz napisana wspólnie z Elżbietą Ścigałą *Emocje – aleksytymia – poznanie* (Poznań, 1998). Pod jego redakcją ukazały się między innymi *Probability and rationality* (wspólnie z E. Eellsem, Amsterdam, 1991) oraz *Creative information processing* (wspólnie z Cz. S. Nosalem, Delft, 1995).

Edward Nęcka – prof. dr hab., pracuje w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Jagiellońskiego i na Wydziale Psychologii Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej. Członek korespondent PAN, należy do kilku międzynarodowych towarzystw naukowych. Specjalizuje się w problematyce poznania, ze szczególnym uwzględnieniem poznawczych mechanizmów twórczości i inteligencji. Opublikował wiele książek, między innymi: *Proces twórczy i jego ograniczenia*, *Trening twórczości*, *Inteligencja i procesy poznawcze*, *Inteligencja*.

Piotr K. Oleś – prof. dr hab., pracuje w Instytucie Psychologii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II i na Wydziale Psychologii Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej. Zajmuje się psychologią osobowości, modelami osobowości, wewnętrzną aktywnością dialogową, konstruowaniem systemu znaczeń osobistych i procesami wartościowania. Prowadzi również badania dotyczące struktury i funkcji złożonego systemu Ja, przemian i dojrzewania osobowości na przestrzeni życia oraz tożsamości osobistej. Jest autorem między innymi monografii *Psychologia przełomu połowy życia* (2000) i podręcznika *Wprowadzenie do psychologii osobowości* (2003). Jest międzynarodowym konsultantem w zakresie konfrontacji z sobą i teorii wartościowania. Redaktor naczelny *Roczników Psychologicznych*.

Włodzimierz Oniszczenko – prof. dr hab., pracuje na Wydziale Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego. Jest kierownikiem Interdyscyplinarnego Centrum Genetyki Zachowania UW oraz redaktorem naczelnym *Psychologia – Etologia – Genetyka*. Opublikował kilkadziesiąt prac naukowych z zakresu psychologii różnic indywidualnych i genetyki zachowania się człowieka, w tym dwie monografie *Genetyczne podstawy temperamentu* (1997) oraz *Genetyczne podstawy ludzkich zachowań* (2005).

Wojciech Pisula – prof. dr hab., pracuje na Wydziale Psychologii Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej. Jest kierownikiem Katedry Psychologii Porównawczej i Ewolucyjnej. Opublikował kilkadziesiąt prac z zakresu psychologii porównawczej. Jest stypendystą Fulbrighta oraz Fundacji Nauki Polskiej. Problematyka badań: zachowania eksploracyjne, ciekawość, poszukiwanie doznań. Autor wielu prac, w tym między innymi *Psychologia zachowań eksploracyjnych zwierząt* (2003).

Ryszard Stachowski – prof. dr hab., pracuje w Instytucie Psychologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz w Wyższej Szkole Finansów i Zarządzania w Warszawie. Przewodniczący Komitetu Redakcyjnego Biblioteki Klasyków Psychologii. Opublikował (z Jerzym Brzezińskim) *Zastosowanie analizy wariancji w eksperymentalnych badaniach psychologicznych* (Warszawa, 1981); *The Mathematical Soul. An Antique Prototype of the Modern Mathematisation of Psychology* (Amsterdam, 1992); *Historię współczesnej myśli psychologicznej. Od Wundta do czasów najnowszych* (Warszawa, 2000).

Małgorzata Toeplitz-Winiewska – dr, pracownik Wydziału Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego oraz Wydziału Psychologii Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej, wieloletnia przewodnicząca PTP oraz członek ISRA; główne zainteresowania to psychologia sądowa, problematyka przestępczości nieletnich, agresja i etyka zawodu psychologa. Współautorka, autorka i redaktorka szeregu książek oraz publikacji naukowych, w tym *Etycznych dylematów psychologii* oraz *Etyki zawodu psychologa* (współred. J. Brzeziński i in.).

Marzenna Zakrzewska – dr, pracownik Instytutu Psychologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza oraz Wydziału Zamiejscowego Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej we Wrocławiu. Jej zainteresowania koncentrują się wokół metodologicznych problemów pomiaru psychologicznego oraz zastosowania metod statystycznych w analizie danych. Autorka wielu prac z tego zakresu (w tym monografii *Analiza czynnikowa w budowaniu i sprawdzaniu modeli psychologicznych*). Jest też współautorką polskich adaptacji znanych testów psychologicznych (w tym *WAIS-R*).

Bogdan Zawadzki – prof. dr hab., pracuje na Wydziale Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego, członek European Association of Personality Psychology. Interesuje się psychologią różnic indywidualnych, diagnostyką psychologiczną osobowości, psychometrią, psychosomatyką oraz genetyką zachowania. Współautor wielu oryginalnych opracowań inwentarzy osobowości, np. FCZ-KT oraz adaptacji kwestionariuszy do warunków polskich. Autor, współautor i redaktor wielu książek i publikacji, w tym: *Temperament – geny i środowisko*, *Kwestionariusze osobowości. Strategie i procedury konstruowania* oraz wielu innych.

Przedmowa

Pychologia jest nauką młodą. Choć jej źródła można szukać już w filozofii antycznej, to za pioniera psychologii naukowej powszechnie uznawany jest niemiecki badacz Wilhelm Wundt, który w roku 1879 na Uniwersytecie Lipskim założył pierwszą pracownię eksperymentalnych badań psychologicznych. Dla kandydatów na studia psychologiczne może być zaskoczeniem, że podstawową metodą badań psychologicznych jest właśnie eksperyment, a psychologowie zdecydowanie częściej badają ludzi szczęśliwych i normalnych niż zagubionych i dotkniętych chorobą psychiczną. Studenci psychologii już o tym wiedzą. Z myślą o nich właśnie (choć nie tylko) przygotowaliśmy ten podręcznik, który mając status podręcznika akademickiego, jest książką naukową, a nie popularnonaukową. Przedstawia wiedzę w całej jej złożoności, bez trywializowania i nadmiernych uproszczeń. Zarazem jednak jego autorzy i redaktorzy naukowcy postanowili dołożyć starań, by nawet problemy skomplikowane wyłożone były w sposób jasny i zrozumiały.

Istnieją dwa rodzaje podręczników. Pierwszy z nich to podręcznik autorski, w którym naukowiec opracowuje całość zagadnień. Drugi rodzaj to takie dzieło, w którym każde ze szczegółowych zagadnień omawiane jest przez innego autora (bądź autorów). Niewątpliwą zaletą tego pierwszego rozwiązania jest jednolitość stylu, w jakim cała książka jest pisana. W Polsce przykładem autorskiego podręcznika jest wydana w 1925 roku *Psychologia* Władysława Witwickiego, pierwszy rodzimy podręcznik, z którego uczyli się jeszcze studenci po II wojnie światowej. Niewątpliwą wadę autorskiego podręcznika stanowi jednak to, że co prawda w wypadku niektórych zagadnień autor jest ekspertem, ale w odniesieniu do innych ma tylko ogólną orientację w przedmiocie, który omawia. Dziś nie ma bowiem szans na to, żeby być ekspertem od wszystkiego. Jak się uważa, ostatnia generacja uczonych, którzy mogli być uznani za wiedzących wszystko z dziedziny swojej i pokrewnych, prowadziła swoją działalność w XIX stuleciu. Przedstawicielami takiego sposobu uprawiania nauki byli na przykład John Stuart Mill, Immanuel Kant czy Alexander von Humboldt. Dziś z zakresu samej tylko psychologii każdego dnia ukazują się na świecie setki książek i dziesiątki tysięcy artykułów naukowych. Przeczytanie choćby najważniejszych z nich i ograniczenie się tylko do języka angielskiego, w którym zdecydowana większość znaczących publikacji się ukazuje, jest po prostu fizyczną niemożliwością.

Rozwój nauki czy – szerzej – cywilizacji niejako skazał naukowców na wąską specjalizację. Dlatego też rzeczą naturalną wydał nam się wybór drugiego rozwiązania, to jest zaproszenie do wspólnej pracy nad podręcznikiem dużej grupy wybitnych badaczy, których większość ma dorobek naukowy uznany w skali międzynarodowej. Każdy z nich opisuje

zagadnienia, w których się specjalizuje. Poprosiliśmy ich, by zaprezentowali dorobek psychologii światowej ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięć badaczy polskich. O trafności decyzji dotyczącej zbiorowego charakteru podręcznika przekonał nas między innymi sukces książki opartej na podobnym założeniu, zatytułowanej *Psychologia. Podręcznik akademicki* pod redakcją Jana Strelaua, która nakładem Gdańskiego Wydawnictwa Psychologicznego ukazała się pod koniec 1999 roku. Wyrazem wspomnianego sukcesu jest między innymi fakt, że do tej pory sprzedano około 100 000 egzemplarzy tego podręcznika.

W naturalny sposób pojawić się musi w związku z tym pytanie, dlaczego zdecydowaliśmy się na pracę nad nowym podręcznikiem, skoro ten poprzedni cieszy się ciągle niesłabnącą popularnością. Są dwa zasadnicze powody tej decyzji.

Pierwszy z nich wiąże się z datą wydania wspomnianego trzytomowego dzieła. Dziewięć lat dzielących oba podręczniki to czas bardzo długi w nauce, a zwłaszcza w nauce tak młodej i dynamicznie się rozwijającej, jaką jest psychologia. Wiele prawidłowości, które zostały przedstawione w książce *Psychologia. Podręcznik akademicki* (t. 1–3), wymagało uszczegółowienia, pojawiły się też zupełnie nowe koncepcje teoretyczne, nowe interesujące badania. Między innymi te względy zdecydowały o tym, że kierownictwo Gdańskiego Wydawnictwa Psychologicznego zwróciło się do nas z prośbą o opracowanie nowoczesnego podręcznika, którego treść i forma wykraczają zdecydowanie poza granice zakresu określone przez popularną „trzytomówkę”.

Drugi powód wiąże się z ustanowieniem przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego standardów kształcenia dla studentów psychologii. W dokumencie tym podkreśla się, że studia psychologiczne mają charakter jednolity i kończą się uzyskaniem magisterium. Absolwent tych studiów powinien posiadać gruntowną wiedzę i umiejętności zarówno w zakresie teorii psychologicznych, jak i możliwości aplikacji tej wiedzy do praktyki. Studia mają go też wyposażyć w kompetencje metodologiczne. Powinien umieć planować i przeprowadzać badania naukowe, a także kompetentnie korzystać z gotowych narzędzi diagnostycznych oraz samodzielnie konstruować nowe narzędzia, poprawne pod względem psychometrycznym. Nie mniej ważna dla studenta i absolwenta psychologii jest świadomość wagi zagadnień etycznych, dotyczących badań psychologicznych, jak również praktycznego uprawiania zawodu. Powinien on być także przygotowany do pełnienia różnych ról społecznych i podejmowania pracy w wielu zawodach. „Być psychologiem” nie znaczy dziś bowiem tyle, co „pracować z osobą mającą problemy”. Współczesny świat potrzebuje osób posiadających kompetencje psychologiczne w najróżniejszych sferach, a nie tylko tych, które są związane ze stereotypowym ujęciem zawodu.

Warto w tym miejscu podkreślić, że choć wspomniane standardy kształcenia dla studentów psychologii zostały oficjalnie ogłoszone przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w końcu roku 2007, to prace nad nimi zostały zainicjowane przez Komitet Nauk Psychologicznych Polskiej Akademii Nauk półtora roku wcześniej. Naukowe środowisko psychologów zdawało sobie sprawę, że ministerstwo przygotowuje się do ogłoszenia dokumentu ustanawiającego standardy dla wszystkich kierunków studiów. Doszliśmy do wniosku, że w naszym wspólnym (to jest zarówno nauczycieli akademickich, jak i studentów) interesie leży, abyśmy sami zaproponowali treści nauczania, które będą obowiązywać wszystkich polskich studentów psychologii. Nie chodziło nam przy tym o unifikację kształcenia, ale o wypracowanie takiego modelu, w którym pewne przedmioty o charakterze podstawowym będą obecne na wszystkich uczelniach, a inne odzwierciedlać będą specyfikę poszczególnych ośrodków. Powołany został w tym celu Zespół Roboczy pod przewodnictwem profesora Jerzego Brzezińskiego z Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, a w jego skład weszli profesorowie: Maria Lewicka i Tytus Sosnowski z Uniwersytetu Warszawskiego, Edward Nęcka z Uniwersytetu Jagiellońskiego, Wojciech Pisula ze Szkoły Wyższej

Psychologii Społecznej, Zofia Ratajczak z Uniwersytetu Śląskiego oraz doktor Małgorzata Toeplitz-Winiewska jako przedstawicielka Polskiego Towarzystwa Psychologicznego. Zespół ten opracował propozycję, która została zaakceptowana przez cały Komitet. Sporządzony dokument stał się w swej warstwie formalnej podstawą opracowywania standardów nauczania dla przedstawicieli innych dyscyplin, nie tylko z zakresu nauk humanistycznych i społecznych, ale też nauk ścisłych. Choć jego finalna wersja jest także rezultatem zmian wprowadzonych już bez naszego udziału (uważamy je za nietrafne), to duch kształcenia, uwzględniający z jednej strony konieczność poznania przez wszystkich studentów psychologii pewnych treści, z drugiej zaś poszanowanie specyfiki poszczególnych ośrodków, został zachowany.

Dlatego też w środowisku Komitetu Nauk Psychologicznych pojawiła się idea wydania nowoczesnego, zbiorowego podręcznika psychologii, którego treść odpowiadałaby tym standardom. Sam Komitet jest ciałem, którego historię i istotę przybliżamy Czytelnikowi w ramce P1. Czynimy to w przekonaniu, że jego rola w kształtowaniu współczesnej psychologii w Polsce jest znaczna, o czym nie wszyscy wiedzą.

Podręcznik, który oddajemy do rąk Czytelnika, jest z jednej strony odpowiedzią na ogłoszone przez ministerstwo standardy nauczania (o czym już wspomnieliśmy), a z drugiej – próbą połączenia tego, co w ostatnich latach zdarzyło się w psychologii, z tym, co uznawane jest w naszej dyscyplinie naukowej za klasyczne. Stoimy bowiem na stanowisku, że podręcznik nowoczesny to nie dzieło przedstawiające tylko najnowsze dokonania nauki, ale książka pokazująca kumulatywność wiedzy – łącząca teorie i badania klasyczne z najnowszymi.

Wspomniane standardy kształcenia nakładają obligatoryjność nauczania treści, które we wspomnianym dokumencie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego określone są jako podstawowe, i treści nazywanych kierunkowymi (zob. tabela P1).

Podręcznik przedstawia wszystkie te elementy, nie wyłączając zagadnień z zakresu filozofii, które zresztą otwierają przedstawiane w nim rozważania. Jest to absolutne nowum nie tylko

RAMKA P1.

Komitet Psychologii Polskiej Akademii Nauk

Polska Akademia Nauk jest powszechnie znaną korporacją wybitnych uczonych z wszystkich dziedzin nauki. W strukturze Wydziału I Nauk Społecznych Akademii jest między innymi Komitet Psychologii, który powstał w roku 1972 jako Komitet Nauk Psychologicznych (taką nazwę miał do końca 2008 roku). Jego pierwszym przewodniczącym był profesor Tadeusz Tomaszewski – wychowawca całej plejady profesorów, decydujących do dziś o obliczu polskiej psychologii naukowej. Komitet Psychologii zrzesza członków rzeczywistych PAN (obecnie profesorowie: Jerzy Brzeziński, Józef Koziński, Wincenty Okoń i Jan Strelau), członków korespondentów (obecnie profesorowie: Edward Nęcka i Janusz Reykowski) oraz profesorów i doktorów habilitowanych wybieranych cyklicznie co cztery lata przez wszystkich pracowników nauki posiadających tytuł profesora psychologii lub stopień doktora habilitowanego z dziedziny psychologii. Zadaniem komitetu jest integracja naukowego środowiska psychologicznego, wspieranie wszelkich inicjatyw rozwoju psychologii naukowej, ustalanie kierunków rozwoju dydaktyki psychologii. Komitet organizuje coroczną konferencję Kolokwia Psychologiczne, za każdym razem poświęcaną innemu zagadnieniu szczegółowemu, przyznaje Nagrodę im. Andrzeja Malewskiego dla wybitnych badaczy młodego pokolenia, wydaje dwa czasopisma: *Polish Psychological Bulletin* i *Studia Psychologiczne* (wspólnie ze Szkołą Wyższą Psychologii Społecznej), oraz rocznik *Kolokwia Psychologiczne*. Komitet objął też patronat merytoryczny nad wydaniem niniejszego podręcznika.

wśród podręczników dostępnych w Polsce, ale w ogóle wśród opracowań tego typu wydawanych na całym świecie. Mamy nadzieję, że nasz pomysł włączenia treści filozoficznych z akcentem na problematykę psychologiczną do podręcznika psychologii akademickiej spodoba się Czytelnikom. Kolejne rozdziały zawierają pozostałe treści przedstawione w tabeli P1.

W podręczniku znalazły się też rozdziały prezentujące wiedzę psychologiczną z innych subdyscyplin. Przybliżają one dorobek psychologów pracujących w obszarze psychologii międzykulturowej, środowiskowej, zdrowia i stresu oraz neuropsychologii. Nie mamy najmniejszych wątpliwości, że każdy wybór prezentowanych zagadnień jest w tego typu wypadkach kontrowersyjny. Na pewno znajdą się osoby rozczarowane, że nie ma w podręczniku rozdziałów dotyczących na przykład psycholingwistyki, psychologii ekonomicznej, sportu, sztuki czy uzdolnień specjalnych. Zdajemy sobie z tego sprawę. Na swoje usprawiedliwienie mamy tylko to, że taki podręcznik musiałby mieć o wiele większą objętość niż obecny, a i tak z łatwością można by było wskazać obszary, których on nie uwzględnia. Na XXIX Międzynarodowym Kongresie Psychologii, który odbył się w 2008 roku w Berlinie i w którym uczestniczyło ponad 9000 psychologów, psychologia obejmowała 26 różnych dziedzin, które dalece nie pokrywają wszystkich obszarów tej dyscypliny naukowej.

Podręcznik został napisany przez 38 autorów. Każdy z 21 rozdziałów jest autorstwa co najmniej dwóch naukowców, w dodatku pracujących na ogół w różnych uczelniach lub instytutach naukowych PAN. Chodziło nam bowiem o zaprezentowanie różnych punktów widzenia i różnych sposobów uprawiania psychologii. Zasadnicze treści rozdziałów zostały też wzbogacone swego rodzaju ekspertyzami – samodzielnymi mikroartykułami dotyczącymi określonej prawidłowości psychologicznej. Ogółem do podręcznika napisało ekspertyzy aż 56 autorów. Mamy nadzieję, że taka nietypowa formuła znajdzie uznanie Czytelnika.

Jako redaktorzy naukowcy tego podręcznika mieliśmy ogromną satysfakcję z tego, że pierwsi mogliśmy czytać rozdziały napisane przez naszych autorów. Jak łatwo się przekonać, niektóre z nich mają objętość równą typowym książkom akademickim. Bez wątpienia napisanie książki jest w środowisku powszechnie uznawane za dokonanie bardziej znaczące niż napisanie rozdziału. Autorzy tego podręcznika wiedzieli to od początku, a mimo to uznali,

TABELA P1.

Ramowe treści kształcenia psychologii według standardów Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego

GRUPA TREŚCI PODSTAWOWYCH	
Treści kształcenia w zakresie:	
1.	Filozofii z elementami logiki
2.	Biologicznych podstaw zachowań
3.	Wprowadzenia do psychologii i historii myśli psychologicznej
4.	Metodologii badań psychologicznych i statystyki
5.	Etyki zawodu psychologa

Źródło: opracowanie własne.

GRUPA TREŚCI KIERUNKOWYCH	
Treści kształcenia w zakresie:	
1.	Procesów poznawczych
2.	Emocji i motywacji
3.	Osobowości
4.	Psychologii różnic indywidualnych
5.	Psychologii społecznej
6.	Psychologii rozwoju w cyklu życia
7.	Psychometrii
8.	Diagnozy psychologicznej
9.	Pomocy psychologicznej
10.	Psychopatologii

że wspólna praca nad książką, która ma służyć głównie tysiącom studentów psychologii, ale także tym wszystkim, dla których wiedza psychologiczna jest niezbędnym elementem wykształcenia, jest wartością na tyle znaczącą, iż warto to zrobić. Jako redaktorzy czujemy się w obowiązku serdecznie im za taką postawę podziękować. Pragniemy też wyrazić wdzięczność Gdańskiemu Wydawnictwu Psychologicznemu, a zwłaszcza paniom Jolancie Świetlikowskiej i Małgorzacie Jaworskiej, które włożyły wiele trudu w to, by zarówno od strony językowej, jak i graficznej podręcznik wyglądał jak najlepiej. Dziękujemy również działowi DTP pod kierownictwem Piotra Macholi oraz zespołowi korektorów GWP. Osobne podziękowania należą się naszym żonom, Krystynie Strelau i Barbarze Dolińskiej, bez których cierpliwości i tolerancji nie moglibyśmy poświęcić się tak mozolnej pracy nad tą książką. Czytelnikowi życzymy pasjonującej lektury!

Gdańsk, 2008 rok

Jan Strelau

Dariusz Doliński

Minął rok od wydania dwutomowego podręcznika pod naszą redakcją. Jego pierwszy nakład w wysokości 6 tysięcy egzemplarzy jest wyczerpany. Ta znacząca popularność, wyrażona w liczbie sprzedanych egzemplarzy, jest dla nas wszystkich, którzy przyczynili się do jego powstania, powodem do dużej satysfakcji. Wyczerpanie nakładu po roku od ukazania się dzieła powoduje, że wydawca drukuje kolejny nakład. Wspólnie z GWP zdecydowaliśmy się na bardziej radykalne rozwiązanie, a mianowicie na drugie wydanie tego podręcznika i to pod zmienionym tytułem: *Psychologia akademicka. Podręcznik*. Żywimy nadzieję, że Czytelnik przyjmie tę decyzję ze zrozumieniem.

Dwutomowy podręcznik ukazał się dokładnie pod takim samym tytułem jak wcześniejszy trzynomowy, pt. *Psychologia. Podręcznik akademicki* (z pominięciem podtytułów), który ukazał się dziesięć lat temu. Ta zbieżność tytułów spowodowała, że niemała część Czytelników potraktowała nasz podręcznik jako zmienione wydanie wspomnianej „trzynomówki”. Jednak to wrażenie jest z gruntu fałszywe i to z powodów, które opisaliśmy w *Przedmowie*. Tutaj możemy jedynie dodać, że podręcznik pod naszą redakcją różni się od poprzedniego także tym, że: (1) jest dwóch redaktorów naukowych, a nie jeden, (2) z ponad 50 autorów trzynomowego podręcznika 28 nie brało udziału w tworzeniu nowego, z kolei (3) kilkunastu autorów to nowe twarze niewystępujące w poprzedniej publikacji.

Dwutomowy podręcznik akademicki to nowe, oryginalne dzieło, toteż w celu odróżnienia go od podręcznika pod redakcją Jana Strelaua zmieniliśmy w drugim wydaniu jego tytuł, zachowując jednak tę samą szatę graficzną okładki. W tym wydaniu dokonaliśmy wielu korekt i uzupełniliśmy brakujące pozycje bibliograficzne. Jednak treść podręcznika nie uległa zmianie, toteż Czytelnik będący posiadaczem pierwszego wydania – *Psychologia. Podręcznik akademicki* – nie ma powodu do niepokoju wynikającego stąd, że kupił podręcznik, który już jest nieaktualny.

Gdańsk, 2009 rok

Redaktorzy naukowci